

CHƯƠNG THỨ CHÍN MƯỜI BA

ĐÁNH NHAU DƯỚI NƯỚC

Âm Cơ cười lạnh:

-Người đừng mong khiêu khích ta ! Giết người là cái việc dễ dàng như ta phát bàn tay ! Tại sao ta phải vất vả quần với người cho phí sức ?

Tiểu Phi thốt:

-Có một việc, chẳng bao giờ bà biết được, nếu bà không thả tại hạ ra. vĩnh viễn bà không biết được !

Âm Cơ lấy làm lạ :

-Việc gì ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Hùng Nương Tử không ở trong chiếc tủ này, thì lão ở đâu ? Điều bí mật đó, chỉ có mỗi một mình tại hạ biết ! Trên thế gian này, chẳng có kẻ thứ hai nào biết ! Mà dù có biết, kẻ đó chẳng bao giờ nói với bà !

Chàng thốt với giọng thần nhiên, thực ra, chàng hồi hộp vô cùng.

Chàng đang lo sợ. Nếu Thủy Mẫu Âm Cơ không hiểu kỳ, thì chàng cầm chắc cái chết rồi !

Chàng tháo mồ hôi lạnh !

Bởi, đó là cái cơ hội tối hậu của chàng.

Miễn là Âm Cơ bằng lòng mở cửa tủ cho chàng bước ra thôi ! Bước ra là có hy vọng thoát nạn, còn hơn bị nhốt như thế là vô vọng.

Ngờ đâu, Thủy Mẫu Âm Cơ không hỏi, mà cũng không nói gì !

Lâu lắm, chàng nghe chiếc tủ nhích động, nhưng rất khẽ. Kế tiếp, có tiếng mở một vật gì đó, chừng như một cánh cửa bí mật.

Bà ướm thử chiếc tủ.

Bà gọi đồ đệ bên trong cánh cửa đó !

Bà cất tiếng:

-Khiêng cái tủ này, bỏ giữa đáy hồ !

Mạng linh đó, hết sức kỳ quái đối với người nhận lệnh ! Tại sao bà lại bảo quăng chiếc tủ áo của bà xuống hồ ?

Bọn đệ tử hoài nghi song có nàng nào dám hỏi gì ?

Chúng đáp:

-Vâng !

Âm Cơ thốt:

-Vô luận trong tủ có tiếng động gì, các người cũng không được nghe, biết chưa ?

Bọn đệ tử lại đáp:

-Vâng !

Tiểu Phi liệu không nói năng gì cả.

Càng biết Thủy Mẫu Âm Cơ muốn sao là làm vậy, nói rồi là làm liền, chẳng bao giờ đổi ý.

Như vậy, chàng còn nói làm chi nữa ?

Bất quá, chàng giận cho số phận mình quá đen thôi !

Trên đời, nếu có một nữ nhân không hiếu kỳ, điều đó phải là một sự lạ.

Bình sanh, Tiểu Phi chưa hề gặp, mà có thể chàng cũng không tưởng là có !

Bây giờ, chàng không cần tưởng, chàng cũng gặp một người !

Rồi chiếc tủ cũng được khuôn đi.

Không lâu lắm, Tiểu Phi thấy nước chảy vào, dĩ nhiên qua khe hở bên trên nóc tủ.

Chàng bị chìm nước, như ước nguyện ! Nhưng là cái ước nguyện thử thách !

Nước lần này không gieo cảm giác mát lạnh cho chàng. Chàng còn thì giờ đâu nghĩ đến cái mát lạnh đó mà nghe qua cảm giác ?

Nước sẽ lấy tánh mạng chàng ! Chàng có thể trầm mình suốt ngày trong nước, nhưng phải được tự do cử động.

Ở trong một cái tủ kín con người có tài năng cũng bằng thừa. Cá cũng chết, đừng nói là người !

Chàng chết như vậy, còn ai biết tại sao chàng chết ?

Mà có ai biết chàng chết đâu ? Thiên hạ sẽ cho rằng chàng mất tích ! Thế thôi !

Bất giác, chàng thở dài, lẩm nhẩm:

-Nước ! Nước ! Ta có đối xử bất nhân bất nghĩa với người đâu ! Tại sao người bất nghĩa với ta ?

Chàng gọi nước bằng Thủy huynh !

Áp lực của nước càng lúc càng nặng, Tiểu Phi không nhìn thấy gì song chàng viết chắc tủ đã vào sâu lòng hồ rồi.

Bỗng, áp lực của nước nhẹ lại. Rồi nước từ ở trong tủ rút ra.

Chiếc tủ được khuôn trở vào phòng bà.

Thủy Mẫu Âm Cơ bảo:

-Để đó, rồi đi hết đi !

Bình !

Chiếc tủ được đặt xuống mặt nền. Chúng đặt mạnh tay quá, gần như buông làm Tiểu Phi bị dội.

Bọn đệ tử rút lui rồi bên ngoài không còn tiếng động nào.

Chàng nghe rõ tiếng thở dài của Thủy Mẫu Âm Cơ, càng phút càng gấp.

Điều đó, chứng tỏ bà bị kích động mạnh.

Tiểu Phi mỉm cười, cao giọng:

-Tại hạ biết, thế nào bà cũng thay đổi chủ ý ! Nếu tại hạ chết đi, vĩnh viễn bà chẳng biết Hùng Nương Tử ở đâu !

Thủy Mẫu Âm Cơ hỏi cộc lốc:

-Hắn ở đâu ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Có thể lão đã chết ! Có thể lão còn sống ! Có thể lão ở tận phương trời, có thể lão ở quanh đây ! Bà muốn tại hạ cho bà biết, chỉ còn có mỗi một cách thôi !

Âm Cơ cười lạnh:

-Cho người ra khỏi tử ?

Tiểu Phi vẫn điềm nhiên:

-Tuy tại hạ không làm nghề thương mại, song ít nhất cũng biết trong nghề đó, phải có qua có lại, nghĩa là có cần mua mới có bán, có bán là vì có người mua, đó là công đạo ! Cái tin, tại hạ sắp cho bà biết đây, quý giá vô cùng, song không quý bằng sinh mạng một Lưu Hương. Bà phải đổi một Lưu Hương lấy cái tin đó, chắc bà không muốn ! Mà tại hạ thì chẳng cần tiền !

Âm Cơ chận lại:

-Chứ người muốn sao ?

Tiểu Phi tiếp:

-Thả tại hạ ra suông như vậy là bà lỗ, là một việc bất công bình ! Tại hạ muốn công bình, đề nghị thêm một cuộc đấu giữa bà và tại hạ, để bù vào chỗ bà thiệt hại! Bà thả tại hạ ra, nếu bà thấy thiệt hại, nếu bà hối tiếc, bà có thể sát hại tại hạ trở lại.

Âm Cơ lạnh lùng:

-Có giao đấu, là người cầm chắc cái chết !

Tiểu Phi cười lớn:

-Bà cho rằng tại hạ sợ chết ? Làm người, ai không phải chết, cho nên dù phải chết, cũng chọn cái chết sướng chứ ! Tại hạ sống sung sướng quá rồi, tại hạ hưởng quá nhiều rồi ! Tại hạ muốn chết oanh oanh liệt liệt !

Âm Cơ không nói gì.

Tiểu Phi tiếp:

-Nếu bà không dám động thủ thì thôi vậy ! Tại hạ không thể cưỡng ép bà. Nếu tại hạ đổi lại là bà tuyệt đối chẳng bao giờ tại hạ cho Lưu Hương ra khỏi tử.

Âm Cơ không nói gì.

Một tiếng cách vang lên, bên ngoài chiếc tử.

Âm Cơ lạnh lùng thốt:

-Cửa tử mở rồi đó ! Người bước ra đi ! Nhưng người nên nhớ bước ra ngoài là bước đến cái chết, một cái chết vừa gấp vừa thảm !

Tiểu Phi thở phào, lẩm nhẩm:

-Tạ ơn trời ! Tạ ơn đất ! Chung quy bà vẫn còn là nữ nhân ! Bà vẫn còn một điểm hiếu kỳ ! Một nữ nhân mất cả hiếu kỳ về tung tích của người tình, thì thiên hạ phải đại loạn !

Âm Cơ cao giọng:

-Hắn thực sự đã chết hay còn sống ? Hắn thực sự ở đâu bây giờ ?

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi:

-Ba hy vọng lão chết ? Ba hy vọng lão sống ? Bà ...

Chàng vừa thốt, vừa xô cánh cửa tử bước ra.

Thốt đến đó, bỗng chàng ngưng lại, chàng sững sờ.

Âm Cơ trước mặt, không giống Âm Cơ lúc đầu ! Âm Cơ lúc đầu là con người độc bộ trong võ lâm, là cung chủ Thần Thủy Cung. Mỗi cử động, mỗi lời nói đều có oai phong, thần sắc luôn luôn tỏ lộ tự tin.

Đứng trước mặt bà, không ai không sanh lòng tôn kính.

Âm Cơ bây giờ, là một nữ nhân bình thường, như ngàn muôn nữ nhân khác, như bất cứ nữ nhân nào khác.

Đôi mắt sáng như sao, giờ mơ màng với tình cảm dâng trào, vẻ oai nghiêm đường bệ biến thành khẩn trương kích động.

Tóc bà rối bù lên, y phục bà nhàu nát.

Điều đáng lưu ý nhất là đôi tay bà rung cực độ !

Tiểu Phi không lường nổi bà biến đổi nhanh chóng như vậy, biến đổi quan trọng như vậy !

Một cung chủ oai hùng, biến thành một nữ nhân bình thường !

Một con người biến đổi quan trọng và nhanh chóng như vậy, hẳn trong khoảng thời gian ngắn đó, đã trải qua những thống khổ phi thường !

Tiểu Phi bất nhẫn, buông tiếng thở dài thốt:

-Không ngờ bà dành cho lão ấy một mối tình thâm hậu như vậy ! Như lão biết được tình bà, có lẽ cuộc đời của lão đã chuyển hướng từ lâu ! Hướng về con đường sáng ! Rất tiếc, vĩnh viễn lão không làm sao hiểu được ! ...

Thủy Mẫu Âm Cơ nắm chặt hai tay :

-Hắn ... hắn vĩnh viễn ..

Tiểu Phi lại thở dài:

-Nếu lão biết được trên thế gia này còn có người yêu lão đến mức độ dám chết sống coi lão, thì chắc chắn là lão chưa vội ra đi ! Bà đối xử với lão như vậy, lão lại đáp tạ bà bằng một thái độ lửng lơ, lão có ra đi, đó cũng là sự thưởng, bởi lão phải ra đi, lão còn mặt mũi nào ở lại dương trần nhìn bà ?

Thủy Mẫu Âm Cơ rung chuyển toàn thân.

Bỗng bà cười lạnh, hỏi:

-Người định dùng lời ủy mị nhiễu loạn tâm thần ta, cho ta hủy bỏ sự giao thủ ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thực sự, tại hạ cũng có ý đó vậy, bà ạ ! Nhưng từ bao lâu nay, tại hạ không nỡ lừa gạt một người đang oằn oại vì niềm thương tâm dày vò, nhất là người đó lại là một nữ nhân !

Âm Cơ run rung rọng:

-Có phải người giết hấn ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Bà nghi tại hạ ?

Chàng thở dài tiếp:

-Ai giết lão bây giờ bà cũng chưa nghĩ ra à ?

Âm Cơ lại rung động toàn thân. Cơ hồ bà không đứng vững !

Trong phút giây này, bà phảng phất trở nên già, quá già. Giọng bà ảm đạm vô cùng:

-Bé con ! Bé con ! Tại sao người làm thế ?

Tiểu Phi gần từng tiếng:

-Tại sao nàng làm thế, bà phải hiểu, cần gì bà hỏi nàng hay hỏi ai ?

Âm Cơ quờ quạng đôi tay, như tìm một vật gì, bám víu vào cho khỏi ngã.

Có lẽ bình sanh, đây là lần đầu, bà bị kích động mạnh, hơn hẳn hứng một làn sét quét ngang đầu !

Bà không chịu nổi sự kích động, thử hỏi trên đời có ai đủ sức lực chịu nổi ?

Tình cảnh của bà đáng thương thật, rất tiếc tình cảm của bà thuộc loại bất chánh thường, thành ra, thương thì có thương, mà tán đồng thì Tiểu Phi không tán đồng được !

Có bao giờ ai chấp nhận một sự hoang đường ? Và sự tình của bà đúng là một chuyện hoang đường !

Không tán đồng, chàng nên cười bà chẳng ?

Chàng thở dài tiếp:

-Tại hạ không hề nghĩ là phải nhiễu loạn tâm thần bà, nhưng tại hạ biết chắc trong hiện tình, bà không muốn cùng ai giao thủ. Mà tại hạ thì cũng chẳng thích thừa cơn nguy của người ! Bởi, bà đã mất bình tĩnh rồi là bà lâm nguy, nguy vì bà phải giao đấu một mất một còn với tại hạ !

Bỗng, Âm Cơ vươn mình, đứng thẳng lưng, lạnh lùng thốt:

-Giết người, không cần đợi đến lúc tâm tình lắng dịu ! Người cứ xuất thủ !

Tiểu Phi hỏi:

-Hiện tại, bà có thể giao đấu được sao ?

Âm Cơ cười lạnh:

-Người khỏi phải lo cho ta ! Hãy lo cho người là hơn ! Chỉ cần người chịu nổi đúng mười chiêu của ta thôi là người cũng xứng đáng được người đời tặng cái tiếng hùng !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Bà có cái khẩu khí cao ngạo quá !

Câu nói buông dứt, chàng lao mình tới, như mũi tên rời đường giây cung.

Chàng biết, muốn thắng đối phương, chỉ còn có cách là hành động nhanh, càng nhanh càng có nhiều hy vọng !

Hành động nhanh, chàng mới dành được tiên cơ.

Chiếm được tiên cơ, chàng mới hy vọng thắng thế. Do đó, chàng xuất thủ với tốc độ không thể tưởng.

Ngờ đâu, chàng vừa tiến công, Âm Cơ vẫy bàn tay, một đạo kinh lực kỳ dị từ bàn tay bà vút ra ngăn chặn chàng như bức tường chắn ngang lối tiến.

Kinh lực đó, như sóng cuộn, lướt trước qua, lướt sau tới, tới nhanh tới liên tục.

Sóng biển tràn bờ chưa mạnh chưa nhanh bằng !

Đừng nói là dành tiên cơ. Tiểu Phi có muốn đến gần bà cũng không được !

Chàng định ninh là Thủy Mẫu Âm Cơ và Thạch Quan Âm đồng nhất dạng, chỉ bằng vào thân pháp nguy dị và chiêu thức kỳ bí mà uy hiếp đối phương, cho nên chàng mới áp dụng đấu pháp thần tốc định dành tiên cơ.

Cũng nhờ đấu pháp đó, chàng thắng Thạch Quan Âm.

Ngờ đâu, võ công của Thủy Mẫu Âm Cơ quả là độc đáo trên giang hồ, không giống với võ công của bất cứ môn phái nào.

Điều đó rất dễ hiểu.

Bởi hầu hết anh hùng trong thiên hạ đều luyện võ trên mặt đất.

Riêng bà, bà lại tập luyện dưới nước !

Cho nên, lực lượng của bà cũng như những lực lượng của nước.

Tuy nhu hòa song kín đáo, tuy mềm song kiên cố hơn núi, áp lực của nước, trên đời có vật gì ngăn chặn nổi !

Một giọt nước, có thể xoi lủng thềm nhà, một biển nước có thể cuốn băng tòa núi lớn !

Nói chi đến lâu đài, thành quách nhà cửa, xóm làng ?

Từ cổ chí kim, nói đến cái họa, không ai không sợ họa hồng thủy !

Nước có thể vào lụt bất cứ nơi nào, miễn nơi đó không là khối !

Nếu là khối, nước lại cuốn đi !

Lực lượng của nước là lực lượng vô địch !

Tiểu Phi phát giác ra, nước là một vật đáng sợ nhất ở trên đời !

Nước là cái gì vô tình nhất trên đời !

Thủy Mẫu Âm Cơ xuất thủ vô tình, thân hình của bà vẫn y nguyên chưa hề biến cải.

Kinh lực của bà cuốn đến, dồn bức Tiểu Phi, cơ hồ chàng không thở nổi.

Chàng thay đổi thân pháp mấy lượt, song với tư thế nào cũng vậy, chàng không làm sao lướt tới được một bước ! Thay vì dùng công lực lướt tới, chàng lại dùng

công lực chịu chân lại một chỗ, cho khỏi bị kinh lực đối phương hốt đi, quăng về phía hậu ...

Chàng cố gắng cách nào cũng không làm sao đến gần Âm Cơ được.

Càng thở dài:

-Bây giờ, tại hạ mới biết tại sao trên giang hồ ai ai cũng sợ bà ! Vô luận là ai, giao thủ với bà đừng mong chiếm được ưu thế, chứ còn cái việc thắng cuộc thì lại là điều làm ở trong mộng.

Chàng nói xong, lại biến đổi thân pháp, biến đổi luôn bảy tám lượt.

Chàng biết, có đánh ra một chiêu thức nào, chúng quy cũng chỉ là làm một việc thừa, song chàng cứ đánh, cứ đổi thế đánh ra liên liên.

Đánh biết là vô ích, tại sao chàng đánh mãi ?

Chẳng qua, chàng bắt buộc phải đánh, nếu chàng dừng thân pháp, thủ pháp thì áp lực từ Thủy Mẫu Âm Cơ cuốn tới ép dồn chàng khó chịu vô cùng.

Âm Cơ lạnh lùng hỏi:

-Người đã đánh ra được bao nhiêu chiêu rồi, có biết không ? Bốn mươi bảy chiêu đó. Như vậy, ta đã nhường người đúng bốn mươi bảy chiêu, không hề hoàn thủ. Người thấy đã đủ chưa ? Xuất thủ bốn mươi bảy chiêu mà đối phương không phản công, người còn xử dụng bao nhiêu chiêu nữa ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Đủ rồi ! Đủ lắm rồi ! Bà xuất thủ đi !

Thủy Mẫu Âm Cơ hỏi:

-Người có thể chịu đựng được mấy chiêu ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Làm sao biết được điều đó, hử bà ? Có thể là tại hạ không chịu nổi một chiêu, có thể tại hạ chịu nổi bảy tám trăm chiêu !

Âm Cơ cười lạnh:

-Nếu người chịu nổi bảy tám chiêu của ta, không cần đủ mười chiêu, ta cũng cho người đi thông thả !

Tiểu Phi điềm nhiên

-Bà không hối hận chứ ?

Thủy Mẫu Âm Cơ quát:

-Tiểu tử ngông cuồng, tiếp nhận chiêu thứ nhất của ta đây !

Bàn tay vung lên, bà đánh ra một chưởng.

Trước chiêu chưởng vô cùng lợi hại đó, đối phương không thể nghênh đòn, mà cũng không phương thoái tránh.

Cũng như một người bị quăng từ bờ ra giữa dòng sông, nếu lùi lại là chẳng khác nào buông trôi theo dòng để cuối cùng bị nước cuốn về biển cả.

Chỉ còn cách là lướt tới.

Lướt tới để vào bờ, lướt không nổi cũng phải cố lướt bởi chỉ còn có cách duy nhất đó thôi.

Nhưng, lướt tới, tuy có hy vọng sống sót, chàng làm sao lướt nổi !

Một người rơi xuống biển, có ai thả mình ra khơi khi thấy bờ ?

Tự nhiên, phải lội vào bờ ! Lội vào bờ là làm cái việc con đã tròng xe cát.

Sóng biển tràn vào, cuốn người đó theo, nước dợn nhồi lên dội lại, sóng tháo trở lại khơi.

Trong cái đưa vào đẩy ra đó, người ấy thay vì vào gần bờ, lại chừng như bị đẩy ra xa hơn, xa dần dần, chẳng những càng phút càng xa bờ, lại còn mệt lả !

Tiểu Phi rành thủy tính tự nhiên, chàng biết rõ điều đó lắm !

Vậy mà chàng lại lù !

Tại sao chàng lù ? Chàng mất dũng khí, tiến tới cầu sanh sao ? Tuy không hy vọng song chẳng còn cách nào hơn. Tại sao chàng không làm theo cách đó, mà lại lù ?

Lòng chàng đã lạnh rồi, chàng buông trôi ý chí phấn đấu.

Chàng không muốn làm một việc vô ích !

Như con diều đứt dây, chàng bị chưởng lực của Thủy Mẫu Âm Cơ đánh bay khỏi vòng chiến.

Thủy Mẫu Âm Cơ không tưởng nổi là sự tình kết thúc như vậy !

Luyện được võ công đến mức hỏa hân như bà, chẳng khác nào một tay cao cờ !

Đi một con cờ người đó có thể ước độ đối thủ sẽ dùng thế cờ nào ứng phó lại. Hơn thế, y còn ước độ được mấy bước kế tiếp của đối thủ.

Nhưng, cần nhất là đối phương phải đi một nước cờ rồi suy theo đó, y ước độ mấy nước kế tiếp mới được.

Bà nghĩ, bà đánh ra một chiêu, Tiểu Phi sẽ phản công, do cách phản công của chàng, bà sẽ đoán ra sở học của chàng.

Đoán được sở học của chàng, bà mới tìm ra phương pháp chiến thắng.

Và bà cũng ước độ luôn ít nhất Tiểu Phi cũng có thể cầm cự với bà độ bảy tám chiêu.

Sở học của chàng, bà đã biết rồi phần nào, song bà còn dò lại, do hiệu quả bà vừa phát ra.

Ngờ đâu, bà vừa xuất thủ, Tiểu Phi không phản ứng, lại buông trôi cho thân hình bị chưởng lực của bà cuốn đi ra xa.

Chàng không phản ứng, bà làm sao đánh tiếp những chiêu khác như đã dự định ?

Chẳng những bà không tưởng nổi có sự việc chàng buông trôi như vậy, mà bà còn thất vọng !

Thất vọng vì bà tính sai !

Thực ra, tâm thần của bà có tán loạn qua câu chuyện do Tiểu Phi vừa kể.

Song, chẳng phải vì thế mà chưởng lực của bà phải suy giảm, kém công hiệu.

Chưởng lực của bà vẫn lợi hại như thường.

Như một người nào khác ở địa vị của Tiểu Phi chắc chắn là người đó phải lúott ỏi, phản công.

Và, như vậy là lầm kế bà rồi. Bởi, một khi lọt vào vòng áp lực của chưởng kinh do bà tung ra, như tung lưới thì đừng mong thoát khỏi sự kèm hãm của bà !

Từ xưa đến nay, có con cá nào xa vào lưới rồi, lại thoát được khỏi lưới.

Trừ ra, mãng lưới không kiên cố trừ ra ngư phủ không lành nghề !

Nhưng, ngư phủ là Thủy Mẫu Âm Cơ ! Thì mãng lưới đương nhiên phải kiên cố!

Con cá không sa lưới, ngư phủ thất vọng ! Mãng lưới tung ra rất vô công !

Có một điều, Âm Cơ không nghĩ đến, thuật khinh công cao diệu của Tiểu Phi.

Nói là chàng bị chưởng lực của bà bắn bay đi, không đúng lắm !

Sự thực thì, chàng nương theo chưởng lực đó, giở thuật khinh côn vọt mình đi.

Một tiếng ùm vang lên, chàng đã bị chìm trong ao mất dạng.

Nhảy xuống nước rồi, chàng lợi nhanh, nước dù trong chàng lợi nhanh quá, nhanh như tên bắn trong không gian, thoáng mắt chàng như tan biến trong nước, không còn tăm hơi đâu cả.

Âm Cơ cười lạnh một tiếng, nhảy theo liền.

Hoạt động dưới nước, Tiểu Phi vẫn nhanh nhẹn như trên mặt đất.

Song Thủy Mẫu Âm Cơ cũng chẳng phải là tay kém !

Có thể bảo bà là tay vô địch về thủy chiến, chiến ngay dưới nước gọi là thủy chiến, chứ dùng thuyền, đánh nhau trên mặt nước, vẫn còn chỗ tựa mình, bất quá điểm tựa chuyển động chứ không bất động như trên mặt đất thôi !

Nhưng lợi trong nước, cần nhất là đừng cho vật gì vướng bận mọi cử động.

Con cá nếu lấy một vật gì, cột vào đuôi ó, tự nhiên nó lợi rất khó khăn, và không nhanh là cái chắc.

Con người xuống nước, dùng hai chân, như cá có đuôi.

Hai chân của Tiểu Phi mang giày, có khác nào đuôi cá có cột vật ?

Giày thấm nước, giày bọc nước bên trong dù sao cũng là một trở ngại cho hoạt động trong nước !

Tiểu Phi cảm thấy khó khăn vô cùng, đôi chân như đeo vật ngàn cân nặng.

Tuy nhiên chàng không khẩn cấp.

Bởi chàng biết dù có hoạt động được nhanh hơn như ý muốn cũng không thoát đi được.

Không thoát đi được, chàng còn khẩn cấp làm gì ?

Không khẩn cấp, không hy vọng thoát đi được, chàng không tìm cách thoát đi.

Nhảy xuống ao chàng có dụng ý khai chiến ngay ở trong lòng ao.

Trên cạn chàn không là đối thủ của Âm Cơ, song dưới nước, chàng con hy vọng.

Dù sao công lực của một con người cũng phải kém phần linh diệu hơn khi giao đấu trong nước.

Nước làm chậm lại mọi phát huy công lực, chẳng có thừa thời gian ứng phó !

Chỉ có nước, mới làm giảm lực lượng của nước !

Mặt hồ đang bình lặng, bỗng nổi sóng ùng ùng, như cơn bão vừa quét qua.

Nhưng lạ một điều, hồ nổi sóng, không gian lại ngừng bình lặng.

Sóng nổi lượn lên, nhấp nhô có, lượn có, lượn lại nghịch chiều lượn từ trung tâm hồ vào bờ, lượn từ bờ dội ra lượn vào bốn phía, lượn từ bốn phía trả lại trung tâm, tạo cái nhấp nhô như gò nhọn gò bằng, cao có, thấp có.

Sóng không do gió tạo thì sóng từ đáy nước cuộn lên.

Nơi đáy nước, đang có hai con giao long đang tranh giành địa thế.

Khuấy động mặt hồ như vậy, hẳn hai con giao long đang tử đấu, thắng là làm địa chủ, bại là rủ kiếp tu vi !

Sóng dậy ùng ùng, làm kinh động bọn đệ tử Thần Thủy Cung, chúng kéo nhau đứng cạnh bờ hồ !

Hồ, từ nhiều năm qua yên lặng như tờ giấy trải, Thần Thủy Cung cho rằng đó là một hồ thần !

Sao bây giờ trở thành hồ ma, với sóng dậy ùng ùng !

Có lúc, nước từ đáy bắn lên, lên thành bực, như những mảnh tường.

Dương quang chiếu vào, phản ánh muôn màu, trông đẹp phi thường !

Nước dựng lên thành tường, chớp mắt biến mất.

Rồi bọt nước sôi ùng ục, trào lên mặt hồ, bọt vỡ ra, tạo thành những tiếng kêu bông bông, như quả bóng nổ liên tục.

Phải có một con yêu, con ma nào đó, đang khuấy động dưới đáy hồ, nếu không thì chẳng có một giải thích nào khác cho hiện tượng kỳ quái này !

Hiện tượng đó, thực ra, vô cùng đẹp mắt, song yêu khí tỏa rộng trong không gian, còn thiếu nữ nào bạo dạn thưởng thức cái đẹp rùng rợn đó ?

Bởi các nàng nhất định là có ma ! Có quỷ ! Có yêu ! Tin chắc là có ma quỷ, hoặc yêu, thì còn nàng nào đủ can đảm nhìn một sự thể do loài đó tạo nên ?

Bọn đệ tử Thần Thủy Cung phần đông, được Thủy Mẫu Âm Cơ thu nhận ngay từ lúc thơ ấu, tự nhiên phải hấp thụ cái ngạo khí của sư tôn, chúng xem mình là siêu loại, sông một lối sống khác hẳn người đời bất cứ cái gì có vẻ phạm tục chúng đều tránh xa, chúng vươn mình lên để trở thành những phần tử phi thường, từ tình cảm đến nhận xét.

Bình sanh, chúng nào biết yêu là quái gì, hận là cái chi ?

Về cái sợ, cũng thế !

Chẳng khi nào chúng biết sợ gì, sợ ai, kể cả trời lẫn đất, ngoài một sư phó của chúng.

Bởi sư phó của chúng là độc tôn !

Thế mà lần này chúng sợ ! Chúng linh cảm một tai họa to lớn đang chờn vờn trên đầu chúng, chực giáng xuống !

Và cái tai họa đó, chúng không đủ sức hóa giải ! Chúng cho rằng tất cả đều sụp đổ, sắp sửa sụp đổ, chắc chắn sụp đổ ! Trong cái sụp đổ đó, thân xác chúng chôn vùi ...

Cung Nam Yến chạy đến nơi.

Đôi mắt của nàng ngời ngấn lệ.

Nàng tỏ vẻ bi thương tột độ, nhìn cảnh tượng trên mặt hồ, nàng kinh hãi đến ngây người. Nàng kinh hãi quá chừng, đến đổi lệ cũng ngừng chảy luôn ?

Nàng xuất hiện, các thiếu nữ kia vây quanh liền.

Nhiều nàng hấp tấp cùng hỏi một lượt:

-Việc gì thế ? Việc gì xảy ra ?

Cung Nam Yến cũng sợ hãi không kém chúng. Song, trong trường hợp này, nàng cần phải làm tỉnh, để trấn an các nàng kia.

Nàng cố lấy giọng thản nhiên đáp:

-Chẳng có gì đáng ngại, đừng lo rối lên như vậy. Bất quá gió ...

Cả bọn kia nhao nhao lên:

-Gió ? Đâu có gió ?

Một nàng đề nghị:

-Đi xem cho biết cái gì thế ! Hay là tứ thơ đến tìm sư phụ hỏi xem ...

Cung Nam Yến do dự một chút:

-Tam thơ đâu ?

Một nàng đáp:

-Tam thơ và Cửu muội đang hỏi cung ba người đó !

Cung Nam Yến cắn môi.

Cuối cùng nàng quyết định. Lấy tư thế, toan nhảy xuống hồ !

Bỗng, sóng lớn dậy ùng ùng, sóng đánh ầm ầm vào bờ, như có bão đùa, mặc dù lúc đó chẳng có một ngọn gió nhẹ.

Sóng tràn bờ, từng lượn, từng lượn.

Cung Nam Yến sợ bị sóng cuốn xuống hồ, cấp tốc lùi lại.

Nàng ngây người nhin sóng hồ cuốn tràn liên tục, mãnh liệt, một lúc lâu, chạy bay về phía căn nhà dành cho nàng.

Ở mỗi căn nhà khác, địa đạo một chiều, từ phòng của Âm Cơ đến đệ tử, chứ không ngược lại bao giờ, cho nên Âm Cơ đến với đệ tử nào cũng tùy ý bà còn các đệ tử không bao giờ tự ý đến với bà !

Riêng tại căn nhà Cung Nam Yến, địa đạo được thiết lập hai chiều.

Nhờ vậy, nàng muốn đến với sư phó lúc nào cũng được, đến bằng lối bí mật.

Dĩ nhiên, đến công khai, có khi nào nàng dùng hệ thống bí mật đó !

Hiện tại, nàng theo đường bí mật đến phòng Thủy Mẫu Âm Cơ.

Nơi đó, có bốn thiếu nữ, nàng nào cũng biến sắc mặt trắng nhợt.

Từ nơi đó, chúng không thể nhìn thấy nhữn gì đã diễn ra tại hồ. Song chúng nghe rõ tiếng chuyển động, vang âm âm như đang có thiên băng địa chấn.

Chúng kinh khiếp vô tưởng.

Cung Nam Yến hỏi gấp:

-Sư phó đâu ?

Bọn thiếu nữ giạt mình, đáp:

-Không biết được !

Cung Nam Yến nổi giận:

-Các người ở đây sao lại không biết ?

Bọn thiếu nữ phân trần:

-Lão nhân gia bảo bọn tôi khiêng chiếc tủ áo đến hồ, rồi lại bảo chúng tôi khiêng trở về. Sau đó, bảo bọn tôi nên đi luôn. Đến lúc nghe tiếng động âm âm, chúng tôi trở vào đây, lão nhân gia đi đâu mất ...

Cung Nam Yến cau mày:

-Có người nào lạ vào đây chẳng ?

Bọn thiếu nữ ấp úng:

-Không ! ... Không thấy ... ai cả !

Trong bọn, có một nàng bị Tiểu Phi điểm huyết. Chính Thủy Mẫu Âm Cơ giải huyết cho nàng.

Nhưng làm sao nàng dám tiết lộ điều gì ở trong trường hợp ấy !

Cung Nam Yến dậm chân, đoạn quay mình chạy ra ngoài nhảy xuống hồ.

Nước tiếp tục cuốn tràn.

Nước cứ tiếp tục dựng lên thành những thành tường, cao hằng trượng.

Nàng có nhãn lực khá hơn các bạn đồng môn, nàng thành tựu cao hơn chúng rất nhiều, nên trông thấy rõ hai người giao đấu trong những măng tường nước đó.

Đúng ra nếu họ đánh nhau dưới đáy hồ, chắc nàng cũng chưa nhận định được.

Bây giờ, thì họ đã rời đáy hồ, lên cao hơn, gần như sát mặt nước.

Gờ, dù nhỏ, ít nhất cũng có mấy mươi trượng diện tích.

Hai đấu thủ quần nhau, khắp diện tích đó.

Khi Cung Nam Yến phát hiện ra họ, thì họ đang ở tại góc hữu. Nhưng thoáng mắt, họ đã chuyển qua góc tả rồi !

Họ di động rất nhanh, chứ chẳng phải ảo diệu biến hóa gì. Nước hồ dao động, cũng chẳng phải do chiêu thức nguy di của họ mà phát sanh.

Nước hồ dao động, do họ lợi tới lợi lui nhanh quá, nước không kịp lắng dịu, chỗ họ vừa đi qua sóng dợn chưa tan, họ trở lại liền, sóng nhồi thêm. Sóng chuồng lên sóng, bồi bổ liên tục, thành rung chuyển âm âm.

Nếu họ đấu nhau trên cạn, dù có áp lực như thế nào, không gian không chuyển động kinh người như thế !

Chẳng qua, nước dù lỏng, vẫn là một vật hữu hình, do đó, phải có tiếng động mạnh.

Hai đứa bé, tắm hồ, đùa sóng giỡn nhau, còn gây tiếng động âm âm, hướng hồ hai cao thủ gây nên sóng !

Rồi vì nước dợn, nước xoay, nước từ lâu dù động bây giờ bị đảo lộn, chính cái đảo lộn của nước, do họ gây ra, lại cuốn, đẩy họ, thành thân pháp họ nhanh hơn, họ di động nhanh hơn, nước bị đảo lộn nhanh hơn, trong cái vòng lẫn quẩn nước đẩy họ, họ đùa nước, cả hai khuấy động hồ vang lên âm âm kinh khủng ! Thực ra, trong lúc này, họ muốn ngừng, cũng không làm sao ngừng được !

-----oOo-----